

เผ่าภาวนามาตลอดทาง ถึงกับขอให้วาทีนช่วยให้เขาหาเธอพบ หากว่า
วิญญูณมีจริง..!

“ ผมมาพาคูณกลับ ”

“ ไม่ค่ะ ทัดไปไม่ได้ ทุกอย่างจะยิ่งยุ่งยาก ”

“ ทุกอย่างยุ่งยากอยู่แล้ว จาริตบ้าไปแล้ว เขาทำร้ายคุณ
ไซ้ไหม ”

เธอน้ำตาซึม “ ทัดแห้งลูก ”

“ จาริตเป็นคนทำหรือ ”

เธอพยักหน้า น้ำตาร่วงพราว “ ลูกของเขาเอง ”

“ โธ่เอ๊ย...” ชายหนุ่มพึมพำ

“ ไปเสียก่อนที่ใครจะมาเห็นคุณ ทัดขอให้เขาพิสูจน์ดีเอ็นเอ
ถ้ารู้ความจริงแล้วเขาจะเข้าใจ... แล้วทุกอย่างจะเรียบร้อย...”

“ แต่ว่าคุณกำลังไม่สบายมาก คุณต้องการหมอ ”

“ เขากำลังรักษาตัดกันอยู่แล้ว...”

“ รักษาด้วยยาบ้าอะไร ทำทางคุณแยมารู้ตัวไหม
คุณเสียเลือดมาก แล้วก็ตัวร้อนจี๋เลย ”

“ แล้วคุณริตก็จะมาพาทัดกลับไปรักษาเอง...” เสียงเธอเบา
จนแทบจะไม่ได้ยิน เธอยังคงมีความเชื่อมั่นในคนที่ทำร้ายเธอ

“ คุณไปเสีย ไม่อย่างนั้นจะมีอันตราย ”

“ ผมไม่ไปถ้าไม่มีคุณ ”

“ ทัดไม่ไปค่ะ...”

“ คุณจะตายถ้าไม่ไปกับผม ”

“ อยู่หรือตาย...ก็..ไม่มีประโยชน์อะไร...”

มือใหญ่ประคองใบหน้า ก้มลงมาจนใกล้ “ มีประโยชน์
ทัดของผม อยู่เพื่อผมไง...”

เธอส่ายหน้า “ ฉันท้อใจแล้ว...”

“ ผมรักคุณ ” ชายหนุ่มพูดอย่างอ่อนโยนจริงจัง “ ผมจะ
ไม่ยอมเสียคุณไป จะไม่ทำให้คุณโกรธอีก เราจะอยู่ด้วยกันอย่าง
ที่คุณเคยตั้งใจไว้ยังไงล่ะ ที่รัก... เดียวนี้ไม่มีลูกของจาริต และต่อไป
คุณจะมีลูกของผม ”

สีหน้าของเธอระบายขึ้นด้วยความปิติ “ คุณพูดจริงหรือคะ ”

“ จริงซี ”

“ แต่เขาจะทำร้ายคุณ... ฉันทนให้เกิดขึ้นไม่ได้...”

“ ให้คุณหายก่อนแล้วค่อยเป็นห่วงเรื่องนั้นเถอะนะ ”

“ ไม่ใช่แค่นั้นค่ะ...” เธอกระซิบ “ เขาให้ฉันสาบาน... ว่าจะ
ไม่ไปจากเขาอีก... ฉันทัดรูปสาบานไปแล้ว...”

“ คำสาบานกับคนเลวไม่ให้ผลอะไรหรอก..! ”

ชายหนุ่มดึงผ้าห่มสลัดให้พ้นออกไป ก้มลงซ่อนร่างบางใน
ชุดนอนบอบบางที่คล้ายกับจะซบโตรมลงอย่างมากขึ้นไว้ในอ้อมแขน
ใบหน้าเผือดสีฟางชบกับอกหนา หลับตาลงอย่างยินยอม

พอจะก้าวถึงประตู ร่างสูงใหญ่ของชายคนหนึ่งก็ปรากฏตัว
ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะทำอะไร เจ้าคนที่มีสีหน้าทั้งแปลกใจและตกใจ
ก็กระโจนเข้าใส่ ร่างทั้งสามล้มลงไปกองรวมกัน กำปั้นเปล่าๆ
ฟาดลงมาจนเขามึนงง แม้เขาจะปิดป้องตอบโต้ด้วยสัญชาติญาณ
แต่ก็ทำไม่ได้เต็มที่เพราะกังวลว่าร่างบางๆ บอบช้ำที่ก้นอยู่ตรงกลาง
จะพลอยบาดเจ็บ ชายคนนั้นกระซากร่างของหญิงสาวผลัดใส่ออกไป
รหัดถือโอกาสนั้นพลิกตัวหนี รู้ตัวว่าเขาไม่มีเปรียบ เพราะไม่ได้ใช้
ชีวิตประจำวันอยู่กับการต่อสู้ฟาดฟันกับใคร เจ้าคนนั้นกระโจน
ตามติด ล็อกคอเขาไว้ทางด้านหลัง รหัดดิ้นรนต่อสู้แต่ไม่อาจจะ
หลุดพ้นจากร่างหนักที่กดทับ ในที่สุดชายหนุ่มก็กระแทกศีรษะไปทาง
ด้านหลังเต็มแรง กระแทกใบหน้าอีกฝ่ายอย่างจัง แม้เขาจะเจ็บ
แต่เจ้าหมอนั้นถึงกับล้มหาย พอหลุดลุกขึ้นได้ ชายหนุ่มก็ฉวย
เก้าอี้ไม้ใกล้มือขึ้นสูงแล้วฟาดลงกับร่างที่ถลันลุกขึ้นแต่ยังไม่ทันจะตั้งรับ
ทัน มันส่งเสียงร้องแล้วล้มลงนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น

เขาเองก็มีอาการเข่าอ่อนทรุดลงพร้อมกับแรงฟาด หอบหายใจ
เมื่อแทบจะคลานกลับมาที่หญิงสาวผู้ซึ่งนอนขดตัวสันสะท้าน

“ ทัดเป็นยังไงบ้าง ”

“ หนาว...” เธอครางออกมา

ชายหนุ่มดึงผ้าห่มมาห่อหุ้มตัวเธอไว้แล้วโอบอ้อมขึ้นอีกครั้ง
พาลงบันไดมาข้างล่าง แม้สาวพื้นเมืองสองคนได้แต่ยืนมองตัวสัน
ไม่กล้าขัดขวาง ชายหนุ่มใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดสาวเท่าแทบจะเป็นวิ่ง
กลับไปที่รถในที่ซ่อน ส่งเธอให้นอนบนเบาะหลัง อีกครู่หนึ่ง
เขาก็พารถวิ่งตะบึงลงจากเนินเขา.....

หญิงสาวนอนหลับตานิ่ง ใบหน้าซีดเซียวโผล่พ้นผ้า ชายหนุ่มได้แต่หันมามองอย่างกังวล เขาควรจะส่งเธอเข้าโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดหรือเปล่า หากเป็นเช่นนั้นเขาคงพะวัคพะวงที่จะต้องอยู่กับเธอที่นี่ ขณะที่ป็นห่วงคนที่บ้าน แล้วยิ่งหากจาริตตามมาพบแล้วพาไปอีก ก็คงเป็นการยากที่จะได้ตัวเธอกลับมา....

เขาตัดสินใจขับรถมุ่งหน้ากลับบ้าน เพื่อที่จะส่งหญิงสาวเข้าโรงพยาบาลในกรุงเทพ

ท้องฟ้ามืดสนิท หลังจากการต่อสู้และหลายชั่วโมงบนท้องถนน รหัทอ่อนเพลีย เจ็บระบมและง่วงจนทนต่อไปไม่ได้ พอถึงตัวจังหวัด เขาก็ตัดสินใจเลี้ยวรถเข้าโรงแรมเล็ก ๆ

เบื้องหลังม่านใหญ่ที่ปิดตามหลัง กำบังรถไว้จากสายตาผู้คน ชายหนุ่มโอบอุ้มร่างบางออกจากรถ พาเข้าสู่ห้องนอนที่มีเตียง

เขาวางเธอลงบนเตียง หญิงสาวปรือตาขึ้นมอง

“ พักที่นี่ก่อนสักคืนนะ tact พรุ่งนี้ค่อยไปกันแต่เช้า ”

“ ค่ะ ”

เขาลูบไล้ใบหน้าเธอ “ หิวไหม ผมจะสั่งอาหาร ”

หญิงสาวสั่นหน้า “ ไม่หิวเลยค่ะ ”

“ คุณตัวร้อนมาก ”

“ ฉันไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ ”

ชายหนุ่มใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำลูบไล้ใบหน้าเนื้อตัวให้ ความร้อนลดลง เธอหลับไปงายๆ ปล่อยให้เขานั่งมอง

แม้จะโล่งใจที่ความตั้งใจบรรลุผล เขาค้นหา พาเธอพ้นจากที่ซ่อนที่อันตรายได้สำเร็จ แต่เขาก็ยังรู้สึกหวาดหวั่นหนักอึ้ง

เธอนอนสงบอยู่ตรงหน้า ร่างที่เคยอบอุ่นปราดเปรียว ใบหน้าเคยพร่างพรายด้วยรอยยิ้มเมื่อยามสุขสมหวัง ในบัดนี้มีเพียงลมหายใจอ่อนๆ อาการเจ็บป่วย และอนาคตที่มีดมน ในเมื่อเจ้าของที่แท้จริงกำลังบ้าคลั่งหึ่งหวง

พออาหารถูกนำมาส่งและเธอยังไม่มีท่าที่จะตื่น ชายหนุ่มก็จุ่มพิตไปทั่วใบหน้าเพื่อที่จะปลุก เธอลืมตาขึ้นรับจุ่มพิตด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

หญิงสาวผินใจทาน้ำซุบที่ถูกป้อนถึงปากได้ไม่กี่คำก็หลับตานิ่ง ชายหนุ่มจึงมีเวลาให้ตัวเองบ้าง เขาทานอาหารจนเสร็จ พออาบน้ำชำระร่างกายกลับมา เธอเริ่มหนาวสั่นอีกครั้ง

เขานอนกอดเธอไว้ “ ไหวไหม ”

“ ไหวค่ะ ”

“ พรุ่งนี้ก็ถึงหมอแล้วนะ แล้วคุณก็จะหาย ”

“ คุณพูดจริงหรือเปล่า...” เสียงทวงถามแหบโหย

“ จริงซีจ๊ะ สมัยนี้หมอเก่งมาก อีกไม่กี่วันคุณก็จะลุกขึ้นเดินควิกวอลท์ซ ได้ปร้อเลย ”

“ หมายถึงที่คุณพูดว่า... เอ่อ... พูดว่ารัก...”

วงแขนอบอุ่นกระชับแน่นเข้า มือข้างหนึ่งประคองใบหน้าเธอริมฝีปากคลอเคลียประทับจุ่มพิตไปทั่ว ทามเสียงอ่อน

“ คุณยังสงสัยอะไรอีก ”

“ คุณไม่เคยรัก...”

“ ไม่รักแล้วจะตามมาทำไม สาวๆ รอผมอยู่ตั้งหลายคนทำไมจะต้องลำบากลำบากกับผู้หญิงคนนี้ ” เขาอดยั่วไม่ได้

“ ฉันไม่รู้...”

“ ผมรักคุณ จะอยู่กับคุณตลอดไป อยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่ากิดก่อนเกลือกิน ..” เขาหยุดเพื่อที่จะมองเธอหัวเราะแผ่วๆ

“ เพราะเราต่างก็คงจะไม่เหลือสมบัติอะไรอีกแล้ว... ผมต้องเป็นฝ่ายออกไปทำงาน ส่วนคุณพักททยาอยู่บ้านเลี้ยงลูกๆ ปล่อยตัวจนอ้วนเหมือนแม่หมู แต่ก็ป็นแม่หมูที่ผมรัก ”

เธอหัวเราะอีก ชายหนุ่มอดประทับจุ่มพิตลงไม่ได้ ก่อนจะหาเรื่องมาพูดต่อให้เธอเพลิดเพลิด “ และไม่ว่าเราจะทะเลาะกันเรื่องอะไรก็จะไม่ใช่เรื่องผู้หญิงคนไหน เพราะว่าผมไม่เคยรักใครและจะไม่รักใครอีกเลย จะรักแต่ททยาของผมคนเดียว ”

เธอยิ้มอย่างมีความสุข แต่ก็อดถามอย่างกังวลไม่ได้

“ แต่พ่อของฉันล่ะคะ...”

ชายหนุ่มหนึ่ง จะบอกเธออย่างไรดี ว่าทินยิงตัวตายหลังจากที่เขาไปพบไม่กี่ชั่วโมง... ต่อไปข้างหน้า ททยาจะติดใจสงสัยว่าเป็นความผิดของเขาหรือเปล่า

“ คุณอภัยให้พ่อหรือยังคะ ”

“ ผมอภัยให้แล้ว และหวังว่าพ่อคุณจะอภัยให้ผมด้วย ”

“ แน่นนอนค่ะ ”

“ กลับเถอะ ”

“ ถ้าฉันไม่ตื่น.....”

เขารู้ว่าเธอจะพูดอะไร รีบขัดจังหวะด้วยเสียงอ่อน “ ผมจะปลุกคุณเอง จะปลุกคุณทุกเช้าด้วยสิ่งนี้...” เขาจุมพิตเธอหนึ่งนานหญิงสาวยิ้มอ่อน “ ฉันจะบอกว่า แม้ว่าฉันหลับแล้วไม่ตื่นขึ้นอีก ฉันก็มีความสุขที่สุดแล้ว พอใจแล้วสำหรับชีวิตนี้.....”

“ เราจะไปกันต่อ ผมจะไม่อยู่ถ้าไม่มีคุณ ”

ริมฝีปากอ่อนบางที่ได้รูปสววยของหญิงสาวระบายด้วยรอยยิ้มเธอชอบหนึ่งอย่างไร้ริ้วแรงก่อนจะหลับสบายในอ้อมอกของชายที่เธอรัก

ในระหว่างทางของการเดินทางในวันรุ่งขึ้น เสียงเรียกจากโทรศัพท์มือถือที่ปรากฏหมายเลขแปลกตาทำให้ชายหนุ่มแปลกใจ เพราะพอเขาตอบรับ ทางปลายสายกลับเงียบกริบ มันเป็นอย่างนั้นอยู่สองสามครั้ง

หมายเลขนี้ปรากฏอยู่ในบันทึกหมายเลขเรียกเข้าในช่วงที่เขาปิดเครื่องและในช่วงที่เขาอยู่นอกพื้นที่รับสัญญาณ บอกให้รู้ว่าใครคนหนึ่งกำลังพยายามติดต่อ หากพอรับสายแล้วกลับมีแต่ความเงียบทำให้อึดระแวงไม่ได้

ทัตทยาหลับอยู่ที่เบาะหลัง อาการตกเลือดดูคล้ายไม่หนักหนาอย่างที่เขาคิด แต่เขอตักร้อนจัดเป็นพักๆ พอเขาใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตัวลดความร้อนให้ เขาก็หลับ แล้วอีกชั่วครู่ความร้อนก็กลับสูงขึ้นดังเดิม

ชายหนุ่มโล่งใจที่ส่งเธอให้แพทย์ ณ โรงพยาบาลใหญ่ใกล้บ้าน ใช้ชื่อปลอมและแจ้งว่าเขาเป็นภรรยา ขณะที่นั่งรอเธอก็ได้รับการตรวจรักษา เขาก็ต่อโทรศัพท์ถึงญาติ

“ ผมพาทัตกลับมาแล้ว ตอนนี้กำลังอยู่ที่โรงพยาบาล ”

ญาติทูลานอย่างโล่งใจและยินดี เสียงถามร้อนรน

“ ทัตเป็นอย่างไบบ้างครับ ปลอดภัยหรือเปล่า ”

“ เธอปลอดภัย ”

รหัสดูได้ยินเสียงอีกฝ่ายสะท้อนสะท้อนยินดีขณะกล่าวขอบคุณ

เขาพูดต่อ “ ทัตแห้งลูก กำลังตกเลือดและตัวร้อนมาก สงสัยว่าจะติดเชื้อและเกิดภาวะแทรกซ้อน ผมผัดเองที่พาเธอกลับมาแทนที่จะส่งให้หมอทันที แต่ว่าจาริตเป็นคนทำให้เธอแห้ง ผมกลัวว่าเธอจะตามพบและเอาตัวเธอกลับไป ผมไม่ใช่คนที่นี่ ไม่รู้จักใครแล้วยังหวังรินกับน้องหลิวก็เลยตัดสินใจพากลับมา ”

“ คุณทำดีแล้ว แต่ว่าตอนนี้คุณอยู่ที่โรงพยาบาลอะไรครับ ”

รหัสนิ่งไปเป็นครู่ พูดอย่างเคร่งครัด

“ คุณไม่ต้องรู้ดีกว่า เอาเป็นว่าทัตอยู่ในมือหมอที่เชื่อถือได้แล้ว ก็แล้วกัน ผมปลอมชื่อเธอ กลัวว่าทางนั้นจะตามพบ ”

ญาติจำต้องยอมรับ ถึงอย่างไรทัตทาก็รักษาจนตกลงใจจะแยกทางกับจาริต เขาบอกตัวเองว่าต้องยอมรับที่จะให้คนทั้งสองดูแลกันเอง ที่จริงก็ดีเหมือนกันที่เขาไม่ต้องรับรู้ว่าทัตทยาอยู่ที่ไหน เขาเป็นลูกจ้างของจาริต การรู้แล้วไม่บอก ก็เท่ากับเป็นคนทรยศ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะลุกขึ้นมาต่อสู้กับจาริต ในขณะที่ทุกอย่างกำลังตั้งเครียดยุ่งเหยิงเช่นนี้

“ ตกลงครับ ผ่าคุณดูแลทัตด้วย ช่วยบอกเธอด้วยว่าผมเป็นห่วงมาก และขอให้หายเร็วๆ ”

รหักรับคำ แล้วก็โทรศัพท์หาระรินเพื่อบอกให้เธอหายเป็นห่วง พอตัดการติดต่อกับระรินได้สักครู่ ก็มีเสียงเรียกดังขึ้นอีกครั้ง หมายเลขที่ปรากฏเป็นของยุพียง !

“ ฮัลโหล...” เสียงใสๆดังมาตามสาย “ สวัสดิ์ค่ะ...”

ชายหนุ่มอดแปลกใจไม่ได้ เสียงเธอแจ่มใส แต่ก็ไม่ใช่ลักษณะที่เธอเคยเอ่ยทักทายกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ต่างฝ่ายต่างก็กำลังตั้งเครียดกับจาริตและเรื่องที่หนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีผู้นั้นก่อกวน

เขาตอบรับสนิทสนม

“ ฮัลโหล สวัสดิ์ครับ คุณหญิง ”

เสียงเธอขาดหายไปทันที ชายหนุ่มต้องพูดซ้ำ “ คุณหญิงครับ มีข่าวดีอะไรหรือเปล่า ทำไมเสียงใสเชียวครับ ”

ไม่มีเสียงตอบ นอกจากเสียงรบกวนเบาๆ แล้วสัญญาณก็ถูกตัด ชายหนุ่มรออยู่เป็นครู่ก็เรียกกลับ อีกฝ่ายรับสาย แต่ว่าไม่มีเสียงพูด แล้วสัญญาณก็ถูกตัดอีกครั้ง.....